

ת"ד 7996/10/13 - מדינת ישראל נגד צבי עוזרי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 7996-10-13 מדינת ישראל נ' עוזרי
תיק חיצוני: 52-4702/2012

בפני	כבוד השופט - ס. נשיא יהושע צימרמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	צבי עוזרי

פסק דין

אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

כתב האישום וטענות הצדדים

בהתאם לכתב האישום, נהג הנאשם באוטובוס ציבורי בראשון לציון, החל בנסיעה לאחר שעצר בתחנת הסעה ופגע תוך כדי תחילת נסיעתו בנוסעת בשם ביטן לויזה ("הנפגעת"), אשר ירדה מהאוטובוס. המאשימה יחסה לנאשם, בכתב האישום, נהיגה בקלות ראש "בכך שלפני הסעת האוטובוס לא נקט אמצעי זהירות סבירים להבטחת בטחונה של הנוסעת ביציאתה מהאוטובוס ובכך שסגר את הדלת האחורית של האוטובוס מבלי שהנוסעת סיימה לצאת מן האוטובוס ובאופן שסגירת הדלת פגעה בנוסעת והסב לה חבלה של ממש" (סעיף 9 לכתב האישום).

הנאשם כפר בביצוע העבירות ונשמעו הראיות בתיק. בפני בית המשפט העידו, מטעם התביעה, בוחן התנועה, חגי דוברת, הנפגעת, עדת הראיה, גב' הילה ייני, השוטר, מר יעקב יעקב וד"ר אגר גבריאל. מטעם ההגנה העידו הנאשם ומומחה ההגנה, מר פרדי הרשקוביץ. לבית המשפט הוגשו, בין היתר, הודעות הנאשם, הנפגעת והעדה, דו"ח בוחן, תרשים, סקיצות ונספח, תרשומת הבוחן המשטרתי אודות ניסוי שנערך כשנה וחצי לאחר התאונה, לוחות צילומים, תעודות וחומר רפואי, דו"ח פעולה, חו"ד מומחה ההגנה, צילומים ומסמך ובו פירוט נתוני שדה הראייה.

בין הצדדים אין מחלוקת באשר לנסיעתה של הנפגעת באוטובוס בו נהג הנאשם וכי הנפגעת נפגעה מגלגל האוטובוס. כמו כן, הצדדים אינם חלוקים באשר לחבלות אשר נגרמו לנפגעת. בין הצדדים מחלוקת באשר לנסיבות נפילתה של הנאשמת ומיקומה טרם התאונה וכן מחלוקת באשר ליכולתו של הנאשם לראות את הנפגעת עובר לפגיעה.

לגרסת המאשימה, כמפורט בכתב האישום, הנפגעת נפלה ישירות מן האוטובוס אל הכביש, ובמהלך נפילתה החל הנאשם בנסיעה, ואילו לגרסת ההגנה, הנוסעת הספיקה לרדת מהאוטובוס ולהתרחק ממנו. לטענת ההגנה הנאשם הביט במראת הצד הימנית, הבחין כי השטח פנוי מכיוון שהנפגעת יצאה מתחום שדה הראיה שלו (1.20 מ'), הביט במראת הצד השמאלית לשם השתלבות שמאלה לנתיב הנסיעה ואז חזרה הנפגעת והתקרבה לאוטובוס, מסיבה לא ידועה, והנאשם החל בנסיעה ופגע בה מבלי שראה אותה.

דין והכרעה

גירסת הנפגעת

כתב האישום מתבסס על גירסת הנפגעת בהודעתה במשטרה. גירסה זו נמסרה גם בעדותה בביהמ"ש ולפיה הנאשם סגר עליה את דלת האוטובוס והחל בנסיעה. בהודעתה במשטרה (ת/16) מסרה הנפגעת "אני התחלתי לרדת והנהג לא שם לב והוא התחיל לנסוע שאני חצי מחוץ לאוטובוס וחצי בתוך האוטובוס ואז אני נפלתי על הריצפה ליד המדרכה של תחנת האוטובוס..." ובעדותה בבית המשפט מסרה "אני רוצה להוסיף שירד הבן אדם הוא ירד, אני שמתי את הרגל במדרגה, סגר עלי והתחיל ללכת, הכוונה התחיל לנסוע. באותו רגע שמעתי שאנשים צעקו האישה בדלת, האישה בדלת, אחר כך לא זוכרת כלום, לא יודעת כלום, אני פותחת את העיניים ורואה את עצמי ברצפה, הרגל שלי פתוחה ומקומטת והדם יורד וזה מה שאני זוכרת, לא זוכרת כלום. לא זוכרת יותר מזה כלום".

היתכנות גירסת הנפגעת והיתכנות כתב האישום

דו"ח בוחן התנועה נערך ביום 29.5.12 ימים מספר לאחר מועד התאונה, ואולם כשנה וחצי לאחר מכן, ולאחר הגשת כתב האישום, ערך הבוחן ניסוי אשר תועד ב-ת/13. הניסוי העלה כי הן כתב האישום בנקודה זו והן עדותה של הנפגעת אינם אפשריים בשל מנגנון המונע סגירת הדלת האחורית כאשר נמצא שם עצם כלשהו. הבוחן העיד על כך בחקירתו הראשית: "...על פי ניסוי נוסף שערכתי מצאתי כי כל עוד דלת האחורית אינה סגורה, האוטובוס לא יכול להתחיל להתקדם ולנוע. הכוונה היתה שכל עוד הדלת פתוחה ולא נסגרה לא ניתן להמשיך בנסיעה. אך ורק כאשר הדלת האחורית נסגרת האוטובוס יכול להתקדם."

בנסיבות אלו, אין ספק כי טענת המאשימה כי הנאשם סגר את הדלת והחל בנסיעה עוד בהיות הנפגעת באוטובוס, או חלק מגופה באוטובוס וחלק מחוץ לאוטובוס, אינה אפשרית.

תרחיש נוסף לקרות התאונה

תרחיש נוסף לקרות התאונה הוא האפשרות כי הנאשם החל בסגירת הדלת כאשר הנפגעת תוך כדי הירידה, הדלת פגעה בנפגעת ונפתחה, הנפגעת נפלה מבעד לדלת והנאשם סגר את הדלת והחל בנסיעה. תרחיש זה אינו עולה בקנה אחד עם תאור רשלנותו של הנאשם בסעיף 9 לכתב האישום ואולם הוא יכול להתיישב עם סעיפים 4-5 לעובדות כתב האישום והתביעה אף רמזה על קיומה של אפשרות זו בסיכומיה. אפשרות זו אינה עומדת בקנה אחד עם עדותה המפורשת של הנפגעת ואינה תואמת לטיעוני התביעה לאורך כל ניהול התיק שהרי התביעה אף בסיכומיה ממשיכה לדבוק בגירסת הנפגעת. בנוסף, תרחיש זה אינו נתמך פוזיטיבית בכל עדות שהיא או בכל נתון/ממצא אשר הובא בפני בית המשפט. בפני בית המשפט העידה הגב' הילה ייני שהיתה נוסעת באוטובוס בעת התאונה. העדה מסרה אמנם בהודעתה במשטרה כי ראתה אישה מבוגרת בתהליך ירידה מהאוטובוס אולם לא יודעת לומר האם זו האישה שנפגעה (עמ' 5 שורה 18). העדה מתארת כי ראתה את הנפגעת "כשהיא היתה שכובה על הכביש. פעם הראשונה שראיתי אותה כשהיא היתה על הכביש" (שם שורה 21). העדה נשאלה "ראית אותה יורדת" והעדה השיבה "לא". עדה זו אינה יכולה לשפוך אור על אופן התרחשות התאונה ואינה יכולה לתמוך בגירסת התביעה ובאפשרות הנוספת שהוצגה בפרק זה. נמצא שהתרחיש שהוצג לעיל הינו ספקולציה גרידא שלא ניתן לבסס עליה אשמה בפלילים מעבר לכל ספק סביר.

גירסת ההגנה

כפי שצוין לעיל ההגנה כופרת בסגירת דלתות האוטובוס על הנפגעת, וטוענת, כי הנפגעת ירדה מן האוטובוס ויצאה מטווח הראיה של הנאשם. לטענת ההגנה הנאשם הביט במראה הימנית, וראה כי דופן ימין של האוטובוס ללא נוסעים (הודעת הנאשם במשטרה-ת/1). אף בתגובתו הראשונית במקום התאונה כפי שנמסרה לשוטרי הסיור מסר הנאשם כי הסתכל על המדרכה ולא היו שם אנשים (ת/18). ההגנה טוענת, אם כן, כי בטווח הזמן שבין תום המבט במראה הימנית לבין תחילת הנסיעה, שבה הנפגעת והתקרבה לאוטובוס והנאשם החל בנסיעה ופגע בה מבלי שראה אותה.

ההגנה מבססת טענה זו על הנתונים והחישובים הבאים:

א. בהתאם לטבלאות הנתונים, אותם הציג מומחה ההגנה ולא הוכחו על ידי המאשימה, משך הזמן הלוקח לנהג להתחיל בנסיעה, למן סיום ההבטה במראת ימין הינו 1.76 שניות.

ב. אין חולק כי שדה הראיה של הנאשם, באזור הדלת האחורית, ממנה ירדה הנפגעת, הינו 1.20 מ' כאשר, 40 ס"מ בכביש ו- 80 ס"מ במדרכה.

ג. בהתאם לחקירת בוחן התנועה, מהירות הליכה מהירה של אישה, בגילה של הנפגעת הינה 1.17 מ' בשניה ועל כן, את המרחק של 1.2 מ' עברה הנפגעת בזמן של 1.05 שניות. יתרה מזאת, הנפגעת, בהתאם לעדותו של בוחן התנועה, נפגעה במרחק של 40 ס"מ משפת המדרכה ועל כן, המרחק אותו היה עליה לעבור עד שפת המדרכה הינו 80 ס"מ ומרחק זה, היתה הנפגעת עוברת בזמן של 0.93 שניות.

בהינתן כי זמן חזרת הנפגעת לשדה הראיה נמוך מזמן תחילת הנסיעה, מתאפשרת היתכנותה של גירסת ההגנה ולפיה הנאשם, הביט במראה, לא ראה דבר, הביט שמאלה לשם השתלבות בנתיב הנסיעה, התחיל בנסיעה ופגע בנפגעת

אשר חזרה לעבר האוטובוס. בנסיבות אלו, הרי שהתאונה הינה בלתי נמנעת, מבחינתו של הנאשם, ועל כן יש לזכותו.

ספקות שהעלתה התביעה באשר להיתכנות גירסת ההגנה

הן בסיכומיה והן בחקירתו הנגדית של מומחה ההגנה, טענה המאשימה כי לזמנים המפורטים יש להוסיף את זמן הסיבוב של הנפגעת במקום שהרי כאשר יצאה מן האוטובוס היה גבה אליו ובאם שבה לכיוון האוטובוס, לגרסת ההגנה, הרי שהיה עליה להסתובב לכיוונו. בהתאם לטבלה, אשר הוצגה בפני מומחה ההגנה, זמן הסיבוב המינימלי לאישה בגילה של הנפגעת הינו 2 שניות, זמן זה, לשיטת המאשימה, מתווסף לזמן התקדמותה לעבר האוטובוס (1.05 שניה) ונמצא כי סך הזמן הינו 3.05 שניות, זמן הארוך מזמן ההבטה של הנאשם (1.76 שניה) ועל כן - ציור ההגנה להתרחשות התאונה - אינו אפשרי. יש לדחות טענה זו. ראשית, זמן הסיבוב, אשר הוצג על ידי התביעה הינו לסיבוב של 180 מעלות. אין ודאות כי זהו הסיבוב אשר על הנפגעת היה לעבור ונתוני משך סיבוב ברדיוס נמוך לא נחקרו וממילא לא הוצגו בפני בית המשפט. מומחה ההגנה אף השיב לשאלות התביעה ברוח זו. שנית, הסיבוב יכול היה להתרחש, כולו או חלקו, בפרק הזמן בו לא היתה הנפגעת בשדה הראיה של הנאשם ובנסיבות אלו אין מקום להוסיף את זמן הסיבוב לזמן ההגעה של הנפגעת לנקודת האימפקט. מעבר לכל האמור בל נשכח את ההבדל בין חובת התביעה לחובת ההגנה. על התביעה להציג תרחיש שהינו מעבר לכל ספק סביר ואילו להגנה די בהצגת היתכנות תרחיש אפשרי שלא נשלל ע"י הראיות שהוצגו.

התייחסות הבוחן המשטרתי לגירסת ההגנה.

הבוחן בעדותו בבית המשפט מציין כי אין לו כל נתון " מה קרה ומה עשתה הולכת הרגל מרגע שהיא ירדה מהאוטובוס והדלתות נסגרו" (עמ' 9 שורה 28). כמו כן הבוחן אינו יכול לשלול את האפשרות שהולכת הרגל מעדה (שם שורה 24). יחד עם זאת סבור הבוחן כי תרחיש ההגנה הינו בסבירות נמוכה שהרי "... אם היא היתה נופלת אחורה הוא היה עולה לה על הראש ולא על הרגל אם היא נופלת קדימה היא ממשיכה לצאת משדה הראיה שלו" (שם שורה 21). הבוחן לא התייחס לאפשרות שלישית ולפיה הנוסעת הסתובבה , חזרה לכיוון האוטובוס ואז מעדה, (שמה בשפת המדרכה), בנסיבות אלו עולה הסבירות לפגיעה ברגלה .

סיכומו של דבר

התביעה האשימה את הנאשם, כמפורט בכתב האישום, בהסתמך על גירסת הנפגעת. בחלוף כשנה ומחצה ערך עד התביעה, הבוחן המשטרתי, ניסוי אשר הפריך גירסה זו, ולמרות האמור המשיכה התביעה לדבוק בגירסה זו עד לסיום המשפט כפי שהדבר בא לידי ביטוי בסיכומיה. תרחיש נוסף שיש בו כדי להביא להרשעת הנאשם הוצג במהלך המשפט במובלע ואולם כפי שנותח לעיל אין כל ראיה לתמוך בתרחיש זה אשר אינו חורג מגדר ספקולציה שאינה יכולה לבסס הרשעה בפלילים. ההגנה מנגד הציגה תרחיש אפשרי המתבסס בין היתר על נתוני הבוחן המשטרתי. התביעה ניסתה לקעקע אפשרות זו אולם היתכנותה נותרה בעינה על אף נסיונות אלו. אמנם אין הוכחה חד משמעית כי כך היו פני

הדברים ואולם וודאי כי תרחיש זה עולה כדי יצירת ספק סביר שיש בו כדי לזכות את הנאשם מאשמתו בפלילים.

לאור כל האמור אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

**ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ו, 21 ספטמבר 2015,
בנוכחות הצדדים.**